

Parish Information Bulletin

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ - 15—21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2024

Telephone Contact Numbers

St Vasilios Church
9387 7693

π. Ἀθανάσιος
9383 4151

π. Ἐφραίμ
0490 378 215

Website:
stvasiliosbrunswick.com

Ὁ π. Ἀθανάσιος και
ὁ π. Ἐφραίμ εἶναι
στήν Ἐκκλησία
Δευτέρα—Παρασκευή
ἀπὸ 4.00μμ—6.00μμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ, Μάρκ. 8: 34-38, 9: 1 7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία
ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. (ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ) Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας. Νά φέρετε τὰ Παιδιά σας στό κατηχητικό σχολεῖο γιά νά μάθουν γιά τό Χριστό καί τήν πίστι μας.	
ΔΕΥΤΕΡΑ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ <i>Ἀγ. Εὐφημίας, Μεγαλομάρτυρος</i>	7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία 10.00 πμ—Σύναξη των ηλικιωμένων στο Hall
ΤΕΤΑΡΤΗ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	5.00 μμ— Παράκληση εις την Υπεραγία Θεοτόκο
★ Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΔΙΑΚΟΠΗ ΑΠΟ 19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΜΕΧΡΙ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2024	
ΠΕΜΤΗ 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ <i>Ἀγ. Ευσταθίου Μεγαλομάρτυρος</i>	7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία
ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	Ἑυαγγελικά Ἀναγνώσματα— Ἐπιστολή — Α΄ Κορ. 16: 13-24 Ἑυαγγέλιο— Λουκ. 5: 1-11

Ἁγία Σοφία και οι τρεις θυγατέρες της Πίστη, Ἐλπίδα και Ἀγάπη — 17 Σεπτεμβρίου

Ἡ Ἁγία Σοφία και οι τρεις θυγατέρες της Πίστη, Ἐλπίδα και Ἀγάπη μαρτύρησαν στα χρόνια του αυτοκράτορα Ἀδριανού (117 – 138 μ.Χ.). Οι τρεις θυγατέρες της Ἀγίας Σοφίας, πήραν τα ονόματα τους ἀπὸ το χωρίο της Καινῆς Διαθήκης: «νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη.» (Α' Κορινθίους. 13:13).

Ἡ Ἀγία Σοφία, τίμια και θεοσεβὴς γυναίκα, γρήγορα χήρεψε και με τις τρεις κόρες της ἦλθε στη Ρώμη. Εκεί καταγγέλθηκαν ως φημισμένες χριστιανές. Τότε ο αυτοκράτορας πληροφορήθηκε ὅτι οι τέσσερις γυναῖκες ἦταν χριστιανές και διέταξε να τις συλλάβουν.

Ἀφού απομόνωσαν τη μητέρα, ἄρχισαν να ανακρίνουν τις κόρες. Πρώτη παρουσιάστηκε στο βασιλιά η δωδεκάχρονη Πίστη. Με δελεαστικούς λόγους ο Ἀνδριανὸς προσπάθησε να πείσει την Πίστη να αρνηθεῖ το Χριστό και θα της χορηγοῦσε τα πάντα, για να ζήσει ευτυχισμένη ζωή, ἀλλὰ ἀντιμετώπισε το ἀκαμπτο φρόνημα της νεαρῆς. Τα λόγια της Ἀγίας Γραφῆς αποτέλεσαν δυναμική ἀπάντηση της Πίστης: «ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με και παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ» (Γαλ. 2: 20) δηλαδή «ζῶ ἐμπνεόμενη ἀπὸ την πίστη μου στον Χριστό, που με ἀγάπησε και ἔδωσε τον εαυτό Του για τη σωτηρία μου». Τότε, μετὰ ἀπὸ βασανιστήρια, την ἀποκεφάλισαν.

Ἐπίσης με τα λόγια της Ἀγίας Γραφῆς ἀπάντησε και η δεκάχρονη Ἐλπίδα, ὅταν τη ρώτησαν αν ἀξίζει να υποβληθεῖ σε τέτοια βασανιστήρια: «ἡλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὃς ἐστὶ σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν» (Α' Τιμοθ. 4:10). Δηλαδή, «ναι, διότι ἔχουμε στηρίζει τις ἐλπίδες μας στον ζωντανὸ Θεό, που εἶναι σωτὴρ ὅλων των ἀνθρώπων, και ιδιαίτερα των πιστῶν». Ἀμέσως τότε και αὐτὴ ἀποκεφαλίστηκε.

Ἀλλὰ δεν υστέρησε σε ἀπάντηση και η ἐννιάχρονη Ἀγάπη. Εἶπε ὅτι η ὑπαρξὴ της εἶναι στραμμένη «εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ και εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ» (Β' Θεσσαλ. 3: 5). Βέβαια δεν ἀργήσαν να ἀποκεφαλίσουν και αὐτὴ. Περήφανη για τα παιδιά της η Σοφία, ἐνταφίασε με τιμές τις κόρες της και παρέμεινε για τρεις μέρες στους τάφους τους, παρακαλῶντας το Θεό να την πάρει κοντά του. Ο Θεὸς ἀκούσε την προσευχή της και η Σοφία παρέδωσε το πνεῦμα της δίπλα στους τάφους των παιδιῶν της.

Στο σημερινό ευαγγέλιο ο Κύριος θέτει κάποιες σημαντικές προϋποθέσεις για να ακολουθήσουμε το δρόμο Του.

«Απαρνησάσθω εαυτόν»

Απάρνηση του εαυτού σημαίνει την απάρνηση του κακού εαυτού μας. Εγκατάλειψη των παθών, των αδυναμιών, απομάκρυνση από την αμαρτία. Με αυτό το πνεύμα η απαίτηση αυτή του Κυρίου δεν μπορεί να χαρακτηριστεί καθόλου σαν απάνθρωπη ή υπεράνθρωπη. Γιατί «απάρνηση εαυτού», σύμφωνα με το πνεύμα της χριστιανικής διδασκαλίας, σημαίνει οπωσδήποτε απάρνηση του κακού εαυτού μας. Εγκατάλειψη των παθών, των αδυναμιών, απομάκρυνση από την αμαρτία. Μ' αυτό το πνεύμα, η απαίτηση αυτή του Κυρίου δεν μπορεί να χαρακτηριστεί καθόλου σαν απάνθρωπη ή υπεράνθρωπη.

Σε δεύτερο στάδιο όμως, η εντολή «απαρνησάσθω εαυτόν» μπορεί να προχωρήσει πάρα πέρα. Γιατί ο Χριστός δεν ήλθε στη γη για να διατηρήσει τις μικρές πνευματικές διαστάσεις του ανθρώπου μετά την απαλλαγή του από την αμαρτία. Ήρθε να του θυμίσει την θεϊκή του καταγωγή, να του ανοίξει διάπλατα όλους τους πνευματικούς ορίζοντες και να τον καλέσει να γίνει **κατά χάρη θεός**.

Με αυτό το πνεύμα η εντολή του Κυρίου στοχεύει σε κάτι βαθύτερο και πιο ριζικό. Στοχεύει στην απάρνηση όχι τόσο των υλικών αγαθών, του πλούτου, της δόξας και των τιμών, όσο του ίδιου του **«εγώ»** μας. Πάνω απ' όλα θα πρέπει να τοποθετήσουμε το θέλημα, την επιθυμία και τη λογική του Χριστού. Τότε θα μπορεί να λέγει με τον ουρανοφάντορα Παύλο «ζω δε ουκέτι εγώ, ζει δ' εν εμοί Χριστός» (Γαλ. 2, 20).

« Άρατω τον σταυρόν αυτού »

Σταυρός», λοιπόν, μπορεί να ναι οι δυσκολίες, τα εμπόδια που παρεμβάλλονται στην πορεία του πιστού, άλλοτε για να τον δοκιμάσουν και άλλοτε για να τον απογοητεύσουν. Μπορεί να ναι, όμως και οι αρρώστιες ή και ο θάνατος που τον χτυπούν, όπως οι άνεμοι και οι καταιγίδες και οι κεραυνοί ξεσπούν στη μοναχική βαλανιδιά, σαν να θέλουν να την τσακίσουν. Κι όμως, οι άνεμοι κοπάζουν, τα νέφη διαλύονται και ο ήλιος προβάλλει ξανά απαλός και γαλήνιος, σαν το πατρικό χαμόγελο του Θεού, στο δοκιμασμένο άνθρωπο.

Μιλώντας για το σταυρό, που πρέπει να σηκώσει καθένας μας, πριν Τον ακολουθήσουμε, εννοούμε πως για τον καθένα μας υπάρχει κάποιος ξεχωριστός «σταυρός», διαφορετικός από τους άλλους. Μπορεί να ναι βαρύτερος, αλλά μπορεί και ελαφρότερος από τους άλλους. Εμείς μόνο αυτόν, το δικό μας, καλούμαστε να σηκώσουμε. Και ο «σταυρός» αυτός, δηλ. οι δυσκολίες και δοκιμασίες που θ' αντιμετωπίσουμε ή αντιμετωπίζουμε κιόλας, είναι γνωστές στον Κύριο.

Δεν έχουμε το δικαίωμα ν' αρνηθούμε ή να προσπαθήσουμε ν' αποφύγουμε το «σταυρό» μας, όσο βαρύς κι αν μας φαίνεται. Άλλωστε η εντολή του Κυρίου είναι σαφέστατη: «Αν θέλουμε να τον ακολουθήσουμε, αν είμαστε αποφασισμένοι να παραμείνουμε κοντά Του, πρέπει πρώτα να σηκώσουμε το σταυρό μας» (Μαρκ. 8, 34).

Είναι αλήθεια, όμως, ότι πολλές φορές οι δυσκολίες μας φαίνονται βουνό, τα εμπόδια αξεπέραστα και οι δυνάμεις μας λιγοστές, σχεδόν ανύπαρκτες. Τότε τα γόνατα λυγίζουν, οι ώμοι κυρτώνουν και η ψυχή, νοιώθοντας μοναξιά και εγκατάλειψη, ασφυχτιά, πνίγεται και κινδυνεύει να βυθιστεί στην απελπισία. Όμως, ποτέ δεν πρέπει να φτάνουμε στην απελπισία. Γιατί όσο μαύρα και σκοτεινά κι αν είναι τα σύννεφα, που σκεπάζουν τον ουρανό της ζωής μας, αυτό σημαίνει πώς ο ήλιος θα είναι λαμπρότερος από πρώτα.

Έτσι συμβαίνει και στη ζωή μας. Όταν μας έρχονται μαύρες μέρες και οι συμφορές απανωτές απειλούν να συντρίψουν την ασθενική μας ύπαρξη, χρειάζεται να θυμούμαστε πως δεν είμαστε μόνοι και αβοήθητοι. Οι ελπίδες για μας δεν εξέλιπαν. Γιατί πίσω μας βρίσκεται, χωρίς να φαίνεται, σαν ακαταμάχητος δορυφόρος μας, ο ίδιος ο Χριστός. Βλέπει τις δυσκολίες μας. Παρακολουθεί τους αγώνες μας κι είναι έτοιμος να παρέμβει αποφασιστικά, όταν κρίνει πώς έφτασε η κατάλληλη στιγμή.

Θάρρος, λοιπόν, πονεμένοι αδελφοί. Γιατί Εκείνος που επέτρεψε τη δοκιμασία, είναι έτοιμος να δώσει και τη δύναμη και το κουράγιο να την ξεπεράσουμε.

«Ακολουθείτω μοι»

Ο Κύριος προχωρεί μπροστά, ανοίγει το δρόμο και μας καλεί να τον ακολουθήσουμε. Με το σταυρό του ο Χριστός χάραξε το σωτήριο δρόμο. Ένα δρόμο στενό, ανηφορικό και δύσβατο. Στη διαδρομή μπορεί να υποστούμε κόπους και πόνους, μπορεί να φθάνουμε σε βογγητά και σε δάκρυα καμιά φορά. Όμως, δεν πρέπει να χάνουμε το θάρρος μας. Εκεί μπροστά μας προπορεύεται ο Χριστός. Καθώς προχωρεί Τον ακούμε να μας παρηγορεί και να μας ενθαρρύνει με τα λόγια Του: «... όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του, θα τη χάσει και εξαιτίας του ευαγγελίου, αυτός θα τη σώσει» (Μαρκ. 8,35).

Είναι κι αυτός πληγωμένος και ταλαιπωρημένος περισσότερο από εμάς. Γιατί στους ώμους Του δεν σηκώνει έναν, αλλά αναρίθμητους σταυρούς. Τους σταυρούς όλου του κόσμου, του καθενός από εμάς. Και μας δείχνει την ανηφορική πορεία που πρέπει να ακολουθούμε: «Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι». <https://www.imtamasou.org.cy>